

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 171 (XV) — Nr. 435

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 19 iunie 2003

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
HOTĂRĂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR			
10. — Hotărâre pentru modificarea anexei la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 30/2001 privind structura organizatorică a Secretariatului general al Camerei Deputaților.....	1-2	alin. (1), art. 8 și 11 ¹ din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	7-9
11. — Hotărâre privind dezbateră și adoptarea Propunerii legislative de revizuire a Constituției.....	3	Decizia nr. 213 din 15 mai 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare și ale art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată	9-11
12. — Hotărâre privind contul de execuție a bugetului Camerei Deputaților pe anul 2002	3	ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 152 din 17 aprilie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, aprobată cu modificări prin Legea nr. 82/2003.....	3-5	48. — Ordonanță de urgență privind unele măsuri în vederea întăririi disciplinei financiare și a creșterii eficienței utilizării fondurilor în sistemul sanitar, precum și modificarea unor acte normative	12-15
Decizia nr. 158 din 22 aprilie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989	6-7	680. — Hotărâre pentru modificarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 1.493/2002 privind exceptarea și reducerea temporară a taxelor vamale de import pentru unele categorii de mărfuri	15
Decizia nr. 198 din 13 mai 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2		681. — Hotărâre pentru modificarea alin. (2) al art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 55/2002 pentru instituirea măsurii de salvagardare în cadrul Sistemului global de preferințe comerciale între țările în curs de dezvoltare	16

HOTĂRĂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRĂRE

pentru modificarea anexei la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 30/2001 privind structura organizatorică a Secretariatului general al Camerei Deputaților

În temeiul prevederilor art. 64 din Constituția României, precum și ale art. 29 alin. 1 lit. j) și ale art. 79 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8 din 24 februarie 1994, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 31 ianuarie 2001,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Anexa la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 30 din 24 aprilie 2001 privind structura organizatorică a Secretariatului general al Camerei Deputaților, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 216 din 26 aprilie 2001, se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — (1) Regulamentul de organizare și funcționare a Secretariatului general al Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Biroului permanent al Camerei Deputaților nr. 6 din 26 iunie 2002, va fi modificat potrivit anexei prevăzute la art. 1.

(2) În Regulamentul de organizare și funcționare a Secretariatului general al Camerei Deputaților vor fi stabilite

atribuțiile, răspunderile și competențele care decurg din prevederile Legii nr. 500/2002 privind finanțele publice, din cele ale Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1.792/2002 pentru aprobarea Normelor metodologice privind angajarea, lichidarea, ordonanțarea și plata cheltuielilor instituțiilor publice, precum și organizarea, evidența și raportarea angajamentelor bugetare și legale.

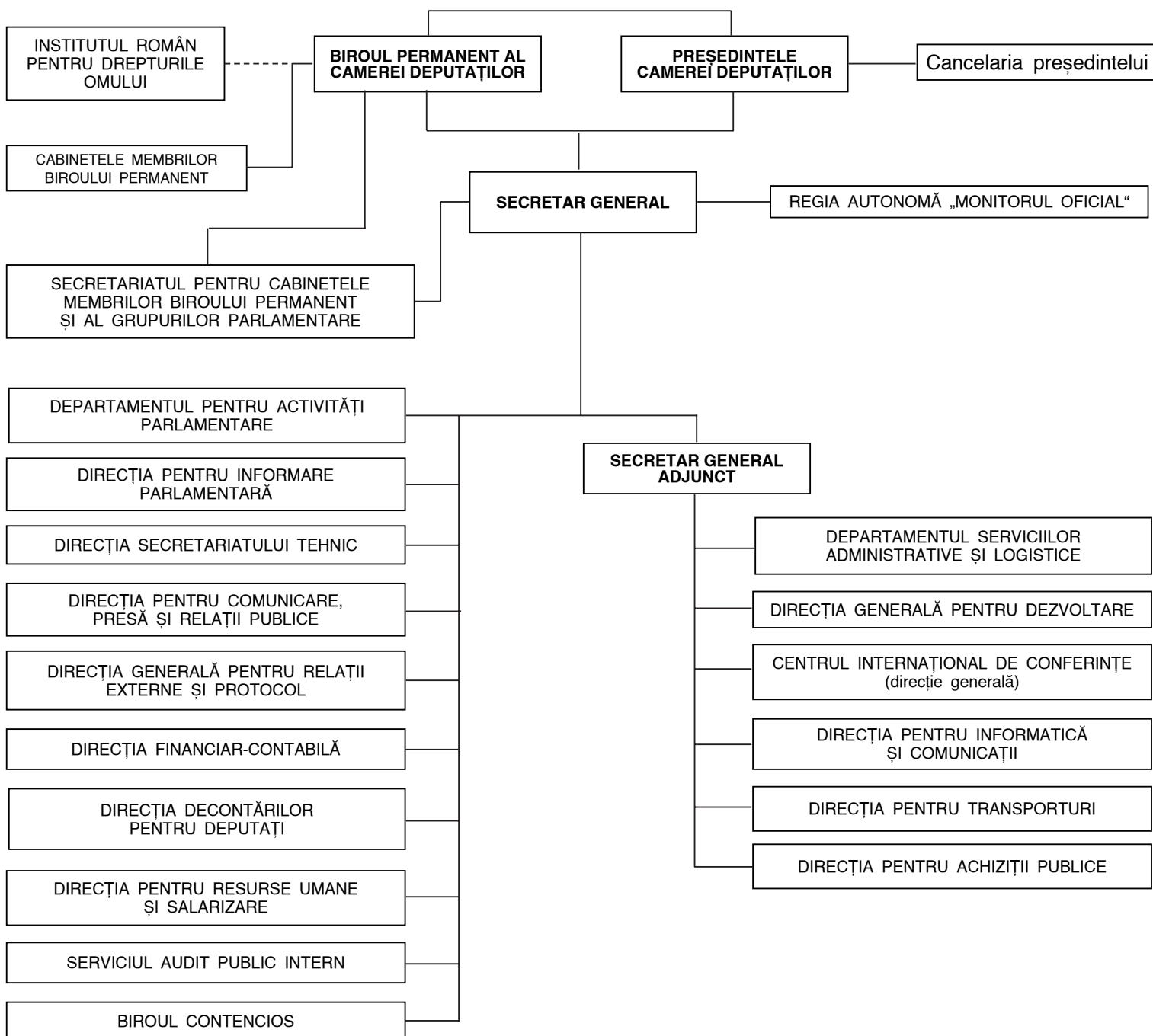
Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 10 iunie 2003, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

București, 17 iunie 2003.
Nr. 10.

ANEXĂ

STRUCTURA ORGANIZATORICĂ A SECRETARIATULUI GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE
privind dezbateră și adoptarea Propunerii legislative de revizuire a Constituției

În temeiul art. 64 și al art. 147 alin. (1) din Constituția României,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Dezbateră Propunerii legislative de revizuire a Constituției va avea loc în prezența a cel puțin 2/3 din numărul total al deputaților.

Art. 2. — Adoptarea amendamentelor și a articolelor din propunerea legislativă prevăzută la art. 1 se face cu votul majorității deputaților.

Art. 3. — Lucrările Camerei Deputaților consacrate dezbaterii Propunerii legislative de revizuire a Constituției se vor desfășura în ședințe de lucru prelungite, în cadrul primei sesiuni ordinare a anului 2003, precum și, dacă va fi necesar, în continuare, în cadrul unei sesiuni extraordinare.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 17 iunie 2003, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

București, 17 iunie 2003.
Nr. 11.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE
privind contul de execuție a bugetului Camerei Deputaților pe anul 2002

În temeiul art. 64 din Constituția României, precum și al art. 29 alin. 1 lit. d) din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă contul de execuție a bugetului Camerei Deputaților pe anul 2002, potrivit raportului explicativ și anexelor nr. 1 și 2*) care fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 17 iunie 2003, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

București, 17 iunie 2003.
Nr. 12.

*) Raportul explicativ și anexele se comunică celor interesați.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 152

din 17 aprilie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, aprobată cu modificări prin Legea nr. 82/2003

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător

Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Ioan Vida — judecător
Florentina Baltă — procuror
Maria Bratu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, aprobată cu modificări prin Legea nr. 82/2003, excepție ridicată de Societatea Comercială „Reconversie și Valorificare Active” — S.A., lichidator al Băncii Internaționale a Religiiilor — Agenția Drăgășani, în Dosarul nr. 241/F/2000 al Tribunalului Olt — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal este prezent autorul excepției, prin consilier juridic.

Lipsește celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției solicită admiterea acesteia, arătând că dispozițiile art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 contravin prevederilor art. 21 din Constituție, întrucât, prin suspendarea procedurii speciale prevăzute de Legea nr. 64/1995 la cererea instituției publice implicate, se paralizează orice posibilitate a creditorilor de a-și exercita drepturile procesuale și de a-și recupera creanțele de la debitori. Se arată că aceste dispoziții contravin și prevederilor art. 49 alin. (2) din Legea fundamentală, deoarece obligă judecătorul-sindic de a dispune închiderea procedurii reorganizării judiciare și a falimentului la cererea instituției publice implicate în privatizarea societății. Și, în sfârșit, se mai arată că dispozițiile legale atacate sunt în contradicție și cu prevederile art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, deoarece creează un regim preferențial instituțiilor publice și defavorizează celelalte categorii de creditori. În susținerea celor de mai sus, depune note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind nefondată. Se arată că art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 permite judecătorului-sindic să suspende procedura judiciară a falimentului. Această măsură este temporară, fiind luată până la privatizarea societății sau pentru o perioadă de cel mult un an, cu posibilitatea de a fi prelungită cu încă un an numai în cazuri temeinic justificate. În consecință, nu sunt încălcate prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 iulie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 241/F/2000, **Tribunalul Olt — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, aprobată cu modificări prin Legea nr. 82/2003**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Reconversie și Valorificare Active” — S.A., lichidator al Băncii Internaționale a Religiiilor — Agenția Drăgășani.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile criticate încalcă principiul liberului acces la justiție consacrat de art. 21 din Constituția României. În opinia autorului excepției liberul acces la justiție înseamnă „posibilitatea juridică a persoanei de a avea acces atât la structurile justiției, cât și la mijloacele procedurale de îndeplinire a acesteia”. Aceasta deoarece — în opinia autorului excepției — „deschiderea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995 suspendă toate celelalte acțiuni judiciare sau extrajudiciare îndreptate împotriva debitorului sau a averii sale, urmând ca recuperarea creanțelor să se facă exclusiv în cadrul acestei proceduri”; potrivit art. III alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002,

creditorii sunt puși — în aceeași argumentare — „în fața imposibilității obiective de a-și mai putea realiza creanțele, împotriva debitorilor, întrucât, potrivit alin. (4) al art. III, în urma privatizării societății judecătorul-sindic va dispune, la cererea instituției publice implicate, închiderea procedurii în temeiul contractului de vânzare a acțiunilor, iar închiderea procedurii are ca efect descărcarea debitorului de obligațiile pe care acesta le avea înainte de deschiderea ei”. S-ar încălca, în opinia autorului excepției, art. 21, 49 și art. 134 alin. 2 lit. a) și b) din Constituție.

Instanța de judecată consideră că din modul de redactare a art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 nu s-ar putea reține încălcarea art. 21 din Constituție, întrucât nimic nu îl împiedică pe autorul excepției — ca de altfel și pe ceilalți creditori — să se adreseze cu cereri în justiție pentru apărarea drepturilor, a libertăților și intereselor lor legitime, în cazul de față cu o nouă cerere întemeiată pe Legea nr. 64/1995. Se arată că nici celelalte texte constituționale invocate nu sunt încălcate.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se consideră că, potrivit alin. (4) al art. III din ordonanță, închiderea procedurii se va pronunța condiționat de prevederile contractului de privatizare, care va trebui să cuprindă clauze privind modul de satisfacere a creditorilor societății comerciale privatizate, mai ales a creditorilor privați, deoarece societatea în cauză poate fi scutită de la plata obligațiilor bugetare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării, Ordonanța Guvernului nr. 38 din 30 ianuarie 2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului a fost aprobată cu modificări prin Legea nr. 82/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 194 din 26 martie 2003. Aceste modificări privesc și alin. (1) al art. III din această ordonanță.

În practica sa jurisdicțională Curtea Constituțională a statuat în mod constant că, atunci când după ridicarea excepției de neconstituționalitate dispoziția legală a fost modificată, excepția poate să fie examinată, dacă textul legal, în noua sa redactare, conservă substanța reglementării inițiale. De aceea, având în vedere că această cerință este îndeplinită, Curtea urmează să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38 din 30 ianuarie 2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 2 februarie 2002, în forma modificată prin Legea nr. 82/2003, dispoziții care au următorul conținut:

„(1) *Exercițiul acțiunilor sau, după caz, efectuarea procedurilor prevăzute de Legea nr. 64/1995 se suspendă, la cererea instituției publice implicate, față de societățile comerciale la care statul sau o autoritate a administrației publice locale deține majoritatea din capitalul social, care înregistrează obligații bugetare de peste jumătate din totalul datoriilor înscrise în evidența contabilă, aflate în proces de privatizare, cuprinse în programe speciale care să conducă la creșterea atractivității acestora pentru privatizare ori pentru care s-au înregistrat scrisori de intenție pentru achiziționarea pachetului de acțiuni.*

(2) *Suspendarea va fi pronunțată de instanța competentă pentru o perioadă de un an, care va putea fi prelungită, în cazuri temeinic justificate, cu maximum un an.*

(3) *În termen de 15 zile de la pronunțarea hotărârii de suspendare, administratorul sau, după caz, lichidatorul va fi obligat să prezinte instituției publice implicate un raport cu privire la ansamblul operațiunilor efectuate în cursul procedurii de lichidare judiciară.*

(4) *În urma privatizării societății prin vânzarea pachetului majoritar de acțiuni, judecătorul-sindic va pronunța, la cererea instituției publice implicate, o încheiere prin care va dispune închiderea procedurii în temeiul prevederilor contractului de vânzare a acțiunilor.“*

Critica de neconstituționalitate a textelor de lege menționate se bazează, în esență, pe susținerea potrivit căreia instituirea acestui motiv de suspendare a procedurilor prevăzute de Legea nr. 64/1995 încalcă dreptul de acces liber la justiție, consacrat de art. 21 al Constituției, dispozițiile art. 49 alin. (2) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și dispozițiile art. 134 alin. (2) lit. a) și b), potrivit căruia statul trebuie să asigure libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară, din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, raportate la textele din Constituție invocate de autorul excepției, s-a pronunțat prin mai multe decizii, ca, de exemplu, Decizia nr. 211 din 10 iulie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 782 din 28 octombrie 2002, și Decizia nr. 115 din 18 martie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 3 aprilie 2003.

În considerentele acestor decizii, Curtea a reținut că suspendarea exercitării acțiunilor sau, după caz, a procedurilor prevăzute de Legea nr. 64/1995 nu încalcă principiul liberului acces la justiție dat fiind că, prin însăși natura ei, această măsură constituie un act judiciar de decizie,

adoptat de instanța competentă, pe o perioadă limitată, potrivit art. III alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, după constatarea de către judecător a îndeplinirii condițiilor prevăzute în alin. (1) al aceluiași articol.

În același sens, Curtea a reținut că procedura, suspendată pe cale judiciară, urmează să se închidă tot pe cale judiciară, fie în condițiile prevăzute de art. 117 și următoarele din Legea nr. 64/1995, dacă nu s-a realizat privatizarea, fie în condițiile prevăzute de art. III alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, în urma privatizării prin vânzarea pachetului majoritar de acțiuni.

De asemenea, Curtea a reținut că titularii drepturilor de creanță care au solicitat deschiderea procedurii față de societatea comercială ajunsă în incapacitate de plată au posibilitatea ca, la închiderea procedurii speciale prevăzute de art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, să își recupereze creanțele pe baza prevederilor contractului de privatizare sau, în condițiile dreptului comun, de la succesorii societății privatizate.

Așadar, atât măsura suspendării, cât și închiderea procedurii prevăzute de lege au loc într-un cadru judiciar, în fața instanței competente, neputându-se reține, în consecință, că prin textul de lege care formează obiectul excepției de neconstituționalitate s-ar restrânge exercițiul dreptului sau însuși dreptul de liber acces la justiție.

Pentru aceleași considerente, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 nu sunt contrare prevederilor art. 49 din Constituție, întrucât textul criticat este un text de procedură — deci fără efect cu privire la dreptul substanțial al creditorilor —, iar potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție, reglementarea procedurilor judiciare este de competența legiuitorului.

Și, în sfârșit, prin aceeași decizie a statuat că aceste dispoziții nu contravin prevederilor art. 134 alin. (2) lit. a) și b) din Constituție, deoarece măsura suspendării răspunde tocmai exigenței formulate de Legea fundamentală, fiind menită să salveze societățile comerciale în dificultate și capitalurile acestora, pentru a-și putea îndeplini în continuare funcțiile economice pentru care au fost create — deci pentru a asigura libertatea comerțului —, precum și toate obligațiile ce decurg din aceste funcții, inclusiv aceea de a-și achita obligațiile față de creditori.

Atât considerentele, cât și soluția din aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, aprobată cu modificări prin Legea nr. 82/2003, excepție ridicată de Societatea Comercială „Reconversie și Valorificare Active” — S.A., lichidator al Băncii Internaționale a Religioșilor — Agenția Drăgășani, în Dosarul nr. 241/F/2000 al Tribunalului Olt — Secția comercială și de contencios administrativ.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 aprilie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 158

din 22 aprilie 2003

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (2)
din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv
în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989**

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Aurelia Popa	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Dorina Țarnea, Nicolae Dan Țarnea și Raluca Mona Konerth în Dosarul nr. 9.731/2002 al Judecătoriei Brașov.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca nefondată, invocând în acest sens jurisprudența Curții, care a statuat că aceste dispoziții sunt constituționale, neexistând împrejurări sau argumente de natură a determina revenirea asupra acestora.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 septembrie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 9.731/2002, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Dorina Țarnea, Nicolae Dan Țarnea și Raluca Mona Konerth.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia consideră că textul de lege criticat contravine principiului neretroactivității legii consacrat în art. 15 alin. (2) din Constituție. Se arată că prin dispozițiile criticate sunt sancționate cu nulitatea absolută acte juridice încheiate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 10/2001, fără ca motivul care determină nulitatea să fi existat la momentul încheierii actului.

Instanța de judecată consideră că textul criticat este neconstituțional, întrucât încalcă principiul neretroactivității legii.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, în conformitate

cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul apreciază că art. 46 alin. (2) are în vedere actele de înstrăinare încheiate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 10/2001, fiind vorba despre un conflict de legi în timp. Se arată că în caz de succesiune a legilor regimul juridic aplicabil nulităților este și rămâne cărmuit de legea în vigoare la data întocmirii actului juridic și că nu este vorba de o reglementare nouă diferită de cea aplicabilă la data încheierii contractului, astfel că nu se poate afirma că legea retroactivează. De asemenea, se arată că dispozițiile art. 46 alin. (2) sunt constituționale, deoarece la data încheierii contractelor de înstrăinare atât înstrăinătorul (statul), cât și dobânditorul cunoșteau consecințele încheierii cu rea-credință a actului, după cum cei care au încheiat actul cu bună-credință se știau protejați.

În concluzie, se apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază, de asemenea, că excepția este neîntemeiată, arătând că dispozițiile legale invocate nu contravin prevederilor constituționale. În acest sens este invocată jurisprudența Curții, ca, de exemplu, Decizia nr. 191/2003 prin care s-a statuat că prevederile art. 46 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului și cel al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Excepția are ca obiect dispozițiile art. 46 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, dispoziții care au următorul conținut: „*Actele juridice de înstrăinare, inclusiv cele făcute în cadrul procesului de privatizare, având ca obiect imobile preluate fără titlu valabil, sunt lovite de nulitate absolută, în afară de cazul în care actul a fost încheiat cu bună-credință.*”

În opinia autorilor excepției, acest text contravine principiului neretroactivității legii consacrat în art. 15 alin. (2) din Constituție.

Asupra constituționalității dispozițiilor art. 46 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 Curtea s-a pronunțat prin Decizia

nr. 191 din 25 iunie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 1 august 2002.

În această decizie Curtea Constituțională, aplicând principiul ocrotirii bunei-credințe și pe cel al aparenței de drept, a decis că acest text este constituțional, dat fiind că soluția

pe care o consacră nu are nimic novator și, prin urmare, nu poate fi socotit retroactiv.

Atât soluția, cât și considerentele acestei decizii sunt valabile și în cauza prezentă, neexistând motive pentru a determina o modificare a jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Dorina Țarnea, Nicolae Dan Țarnea și Raluca Mona Konerth în Dosarul nr. 9.731/2002 al Judecătoriei Brașov.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 aprilie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 198

din 13 mai 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 8 și 11¹ din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Costică Bulai	— președinte
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Mădălina Ștefania Diaconu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 8 și 11¹ din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Beto CO'95” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 14.376/2002 al Tribunalului București — Secția comercială.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin administrator Elena Tatiana Stoica, lipsind partea Societatea Comercială „Bucur Obor” — S.A., față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 94C/2003. La apelul nominal în acest dosar, răspunde, de asemenea, autorul excepției, Societatea Comercială „Elma Procom 94” — S.R.L. din București, prin administrator Elena Ștefan, fiind lipsă partea Societatea Comercială „Bucur Obor” — S.A., față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Din oficiu, Curtea pune în discuție problema conexării celor două dosare, având în vedere identitatea de obiect a acestora.

Reprezentanții Societății Comerciale „Beto CO'95” — S.R.L. și Societății Comerciale „Elma Procom 94” — S.R.L.,

precum și reprezentantul Ministerului Public arată că sunt de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul art. 16 din Legea nr. 47/1992, republicată, coroborat cu art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 94C/2003 la Dosarul nr. 93C/2003, care a fost primul înregistrat.

Având cuvântul, reprezentantul Societății Comerciale „Beto CO'95” — S.R.L. solicită admiterea excepției de neconstituționalitate ridicate, susținând neconstituționalitatea Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 în întregul său, pentru motivele pe care le depune în scris.

Reprezentantul Societății Comerciale „Elma Procom 94” — S.R.L. solicită, de asemenea, admiterea excepției de neconstituționalitate cu privire la întregul act normativ criticat și depune note scrise în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, arătând că Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 a mai fost supusă controlului de constituționalitate, atât în ansamblul său, cât și cu privire la anumite articole, Curtea constatând, de fiecare dată, că prevederile acesteia nu încalcă dispozițiile Legii fundamentale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 28 noiembrie 2002, pronunțate în dosarele nr. 14.376/2002, respectiv nr. 14.377/2002, **Tribunalul București — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 8 și 11¹ din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Beto CO'95” — S.R.L. din București și,

respectiv, de Societatea Comercială „Elma Prodcum 94” — S.R.L. din București, în cauze având ca obiect cereri pentru somația de plată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin că Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, „atăt în ansamblul ei, cât și prin dispozițiile art. 2 alin. (1), art. 8 și 11¹, vine în contradicție cu prevederile constituționale privitoare la egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la apărare, precum și cu prevederile referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți”. Astfel, emiterea ordonanței nu a fost justificată de o stare excepțională, debitorul nu are dreptul să introducă cerere reconvențională sau de chemare în garanție, iar calea de atac este înlocuită cu o cerere în anulare, în mod discriminatoriu față de alți cetățeni.

Tribunalul București — Secția comercială apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată, având în vedere că, reglementând prin ordonanța criticată o procedură rapidă de realizare a creanțelor vizate, „legiuitorul a avut în vedere deopotrivă și ocrotirea debitorilor față de un eventual abuz de drept al creditorilor, instituind în acest sens o serie de mijloace procedurale la îndemâna acestora, menite a le apăra interesele și a le asigura dreptul la apărare, precum și egalitatea de tratament față de creditorii”. De altfel, legiuitorul are atribuția exclusivă de a stabili competența și procedura de judecată.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. Prin Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 s-a reglementat „o procedură simplificată care are în vedere, în primul rând, soluționarea cauzei prin convenția părților ori, în caz contrar, emiterea titlului executoriu”. Potrivit prevederilor art. 125 alin. (3) din Constituție, stabilirea procedurii de judecată intră în competența exclusivă a legiuitorului, iar procedura somației de plată, „departe de a constitui o încălcare a principiilor constituționale invocate, constituie expresia aplicării lor”. Constituționalitatea dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 a fost constatată prin mai multe decizii ale Curții Constituționale, cum ar fi deciziile nr. 317/2002 și nr. 252/2002.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 2 alin. (1), art. 8 și 11¹ din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 295/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002. Art. 11¹ din ordonanță a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142 din 24 octom-

brie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 804 din 5 noiembrie 2002, aprobată prin Legea nr. 5 din 9 ianuarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 20 ianuarie 2003.

Dispozițiile criticate au următorul conținut:

— Art. 2 alin. (1): „*Cererile, indiferent de valoarea obiectului acestora, se depun la judecătoria în cazul celor formulate în materie civilă și la tribunal în cazul celor formulate în materie comercială.*”;

— Art. 8: „(1) *Împotriva ordonanței prevăzute la art. 6 alin. (2) debitorul poate formula cererea în anulare, în termen de 10 zile de la data înmânării sau comunicării acesteia.*

(2) *Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.*

(3) *Cererea în anulare se depune la instanța unde funcționează judecătorul care a dat ordonanța. Aceasta, dacă nu constată propria competență, va trimite dosarul instanței competente potrivit alin. (2).*

(4) *Dacă instanța investită admite cererea în anulare, aceasta va anula ordonanța, pronunțând o hotărâre irevocabilă. Prevederile art. 7 se aplică în mod corespunzător.*

(5) *Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare poate fi atacată cu recurs în termen de 10 zile de către debitor. Recursul se judecă în termen de 30 de zile.*”;

— Art. 11¹: „(1) *Ordonanța privind somația de plată nu are autoritate de lucru judecat cu privire la fondul raporturilor juridice dintre părți.*

(2) *Prevederile art. 338 din Codul de procedură civilă se aplică în mod corespunzător.*”

Potrivit susținerilor autorului excepției, dispozițiile legale criticate încalcă următoarele prevederi constituționale:

— Art. 16 alin. (1): „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*”;

— Art. 21: „(1) *Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) *Nici o lege nu poate îngrădi exercitarea acestui drept.*”;

— Art. 24: „(1) *Dreptul la apărare este garantat.*

(2) *În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.*”;

— Art. 49: „(1) *Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) *Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, cu raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată că a mai fost sesizată cu numeroase excepții privind neconstituționalitatea Ordonanței Guvernului nr. 5/2001. Toate acele excepții au fost respinse, constatându-se că ordonanța criticată, atât în ansamblul ei, cât și prin diferitele dispoziții ale sale, este constituțională (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 317 din 19 noiembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 930 din 19 decembrie 2002).

Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 reglementează o procedură specială, simplificată și accelerată pentru recuperarea creanțelor al căror caracter cert, lichid și exigibil rezultă din înscrisuri, singurele dovezi care se administrează în cadrul acestei proceduri, în afară de lămuririle și explicațiile date de către părți. Hotărârile pronunțate în cadrul acestei proceduri nu au autoritate de lucru judecat asupra fondului raporturilor juridice dintre părți.

Mijloacele procedurale puse la îndemâna părților diferă tocmai datorită caracterului special al procedurii, fără ca prin aceasta să se instituie vreo discriminare și fără ca una dintre părți să fie privilegiată, iar cealaltă dezavantajată.

Art. 2 din ordonanță reglementează competența materială a instanțelor judecătorești în această procedură specială, neîngrădind accesul liber la justiție. Debitorul poate uza de aceleași mijloace de apărare ca și creditorul, iar în cadrul judecării cererii în anulare, în fața instanței competente să judece fondul cauzei în primă instanță, își poate completa apărarea și probatoriul, potrivit prevederilor art. 8 din ordonanță. În cazul în care cererea în anulare se respinge, hotărârea respectivă poate fi atacată cu recurs.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 8 și 11¹ din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Beto CO'95” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 14.376/2002 al Tribunalului București — Secția comercială și, respectiv, de Societatea Comercială „Elma Prodcom 94” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 14.377/2002 al aceleiași instanțe.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 mai 2003.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **COSTICĂ BULAI**

Magistrat-asistent,
Mădălina Ștefania Diaconu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 213

din 15 mai 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare și ale art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată

Costică Bulai	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Mădălina Ștefania Diaconu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 și ale art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petroconstruct” — S.A. din Arad în Dosarul nr. 3.522/2002 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ într-o cauză având ca obiect o cerere de anulare a actelor de impunere emise de organele Ministerului Finanțelor Publice. Cauza a fost repusă pe rol la termenul din 10 aprilie 2003.

Cu privire la art. 11¹ din textul criticat, potrivit căruia ordonanța privind somația de plată nu are autoritate de lucru judecat cu privire la fondul raporturilor juridice dintre părți, acesta are drept scop conservarea dreptului debitorului de a-și valorifica ulterior eventualele pretenții, în condițiile dreptului comun.

Neputându-se reține îngrădirea exercițiului vreunui drept fundamental sau al vreunei libertăți fundamentale, Curtea constată că dispozițiile art. 49 din Constituție nu sunt incidente în cauză.

De altfel, toate reglementările cuprinse în Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 sunt norme de procedură, iar, potrivit dispozițiilor art. 125 alin. (3) din Constituție, „*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege*”.

La apelul nominal răspunde partea Ministerul Finanțelor Publice, prin consilier juridic, lipsind autorul excepției și partea Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Finanțelor Publice solicită respingerea excepției ridicate. Cu privire la art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996, arată că aceasta a fost abrogată prin Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 privind colectarea creanțelor bugetare. Referitor la excepția de neconstituționalitate a art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, solicită respingerea acesteia ca neîntemeiată, deoarece sintagma „*în vigoare*” trebuie interpretată în funcție de momentul generării cauzei care a determinat invocarea excepției. Ca atare, consideră că, în speță, textul supus controlului de neconstituționalitate era în vigoare, în sensul Legii nr. 47/1992, la data introducerii acțiunii la Curtea de Apel Timișoara.

Reprezentantul Ministerului Public pune, de asemenea, concluzii de respingere a excepției invocate. Cu privire la art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996, consideră că, deși textul acesteia a fost abrogat, soluția legislativă

contestată a fost preluată în noua reglementare, respectiv în art. 12 din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 privind colectarea creanțelor bugetare, și poate fi examinată pe fond. În acest sens, solicită respingerea ca neîntemeiată a acestei excepții, arătând că obligarea debitorului la plata unor dobânzi și penalități pentru neachitarea la termenul scadent a obligațiilor bugetare nu contravine dispozițiilor constituționale. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, consideră că aceasta este neîntemeiată și invocă, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 316 din 19 noiembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 901 din 12 decembrie 2002.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 noiembrie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 3.522/2002, **Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 și ale art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petroconstruct” — S.A. din Arad într-o cauză având ca obiect cererea de anulare a actelor de impunere emise de organele Ministerului Finanțelor Publice.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia a arătat că a susținut inițial neconstituționalitatea unor dispoziții din ordonanțele Guvernului nr. 3/1992, nr. 26/1995, nr. 17/2000 și nr. 11/1996, dispoziții invocate de organele finanțelor publice ca temei legal al stabilirii obligației de plată a creanțelor bugetare, inclusiv a majorărilor și penalităților de întârziere. Excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor primelor trei ordonanțe a fost respinsă de instanța judecătorească ca fiind inadmisibilă în conformitate cu prevederile art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, întrucât nu mai erau în vigoare. În consecință, același autor a ridicat și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, arătând că, în cazul constatării neconstituționalității acestor dispoziții legale, se deschide calea controlului de constituționalitate și a actelor normative ieșite între timp din vigoare și se previne respingerea ca fiind inadmisibilă a excepției vizând neconstituționalitatea dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 11/1996 care, de asemenea, va ieși, probabil, din vigoare până la data soluționării excepției.

Autorul excepției consideră că dispozițiile art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996, care prevăd obligația plății de majorări și penalități pentru neachitarea la termen a creanțelor bugetare, precum și imputernicirea Guvernului de a stabili, prin hotărâre, cota majorărilor și a penalităților de întârziere sunt contrare prevederilor art. 53, 134 și 135 din Constituție.

În ceea ce privește art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, autorul excepției susține că aceste dispoziții sunt contrare prevederilor art. 15 alin. (1), art. 51 și ale art. 144 lit. c) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, republicată. Prin condiționarea admisibilității excepției de neconstituționalitate de existența în vigoare a dispozițiilor legale criticate, „Curții Constituționale îi este luat dreptul de a controla constituțional o lege care este abrogată la data controlului constituțional, care continuă să producă efecte prin prisma faptului că actul juridic încheiat de părți este analizat de către instanța judecătorească, prin prisma legii în vigoare la data când respectivul act juridic a fost încheiat”. În această situație instanța judecătorească are două posibilități, deopotrivă neconstituționale: fie aplică legea abrogată,

deși este contrară Constituției, fie exercită ea însăși controlul de constituționalitate.

Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția privind neconstituționalitatea dispozițiilor art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 este nefondată, deoarece „stabilirea de majorări de întârziere pentru neachitarea la termen a obligațiilor bugetare nu intră în sfera sistemului legal de impunere, ci în cea a răspunderii juridice pentru neîndeplinirea îndatoririlor prevăzute de lege, pe de o parte, și nu este incompatibilă cu economia de piață sau cu libertatea comerțului, pe de altă parte”. De asemenea, consideră neîntemeiată și susținerea neconstituționalității dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, având în vedere că „prin aceste prevederi se evită supraîncărcarea Curții Constituționale, mai mult, se împiedică sesizarea abuzivă a Curții în scopul tergiversării nejustificate a proceselor”.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul a comunicat punctul său de vedere numai cu privire la dispozițiile art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, considerând că, în această privință, excepția este inadmisibilă, întrucât soluționarea cauzei nu depinde de textul de lege criticat.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie următoarele dispoziții legale:

a) Dispozițiile art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 31 ianuarie 1996, aprobată cu modificări prin Legea nr. 108/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții referitoare la majorări și penalități aplicate pentru neachitarea la termen a obligațiilor bugetare, precum și la stabilirea cotei majorărilor și a penalităților prin hotărâre a Guvernului.

Cu privire la Ordonanța Guvernului nr. 11/1996, Curtea constată că aceasta a fost expres abrogată, începând cu data de 1 ianuarie 2003, prin art. 170 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 privind colectarea creanțelor bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 30 august 2002, însă soluția legislativă criticată de autorul excepției a fost preluată în noua reglementare. La rândul său, Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 a fost aprobată cu modificări prin Legea nr. 79 din 12 martie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 26 martie 2003. În actuala redactare, textele criticate au următorul conținut:

— Art. 12: „*Pentru neachitarea la termenul scadent a obligațiilor bugetare debitorii datorează dobânzi și penalități de*

întârziere. Dobânzile și penalitățile de întârziere datorate sunt cheltuieli nedeductibile la calculul profitului impozabil.”;

— Art. 16: „(1) Nivelul dobânzii se stabilește prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Finanțelor Publice, corelat cu nivelul dobânzii de referință a Băncii Naționale a României, o dată pe an, în luna decembrie pentru anul următor sau în cursul anului, dacă aceasta se modifică cu peste 5 puncte procentuale.

(2) Cota penalităților de întârziere se poate modifica anual prin legea bugetului de stat.”

b) Dispozițiile art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 187 din 7 august 1997, conform căreia „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei”. Din aceste dispoziții legale autorul excepției susține neconstituționalitatea sintagmei „în vigoare”.

Conform susținerilor autorului excepției, dispozițiile art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996, preluate în art. 12 și 16 din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002, sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 53 referitoare la contribuțiile financiare, art. 134 privind economia și art. 135 privind proprietatea, iar dispozițiile art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 15 alin. (1) referitoare la drepturile, libertățile și obligațiile cetățenilor consacrate prin Constituție și prin alte legi, art. 54 privind respectarea Constituției și a legilor și art. 144 lit. c) privind atribuția Curții Constituționale de a se pronunța asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în fața instanțelor judecătorești.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate cu raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea reține următoarele:

I. Cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 12 și 16 din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002, Curtea constată că art. 53 din Constituție prevede îndatorirea fundamentală de a contribui, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice, cu condiția asigurării așezării juste a sarcinilor fiscale. Potrivit art. 138 alin. (1) din Legea fundamentală, „Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege”.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi în privința art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 și 16 din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 privind colectarea creanțelor bugetare și a dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petroconstruct” — S.A. din Arad în Dosarul nr. 3.522/2002 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2003.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **COSTICĂ BULAI**

Magistrat-asistent,
Mădălina Ștefania Diaconu

ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ privind unele măsuri în vederea întăririi disciplinei financiare și a creșterii eficienței utilizării fondurilor în sistemul sanitar, precum și modificarea unor acte normative

În temeiul prevederilor art. 114 alin. (4) din Constituție,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — (1) În anul 2003, din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, la capitolul „Servicii medicale și medicamente”, se pot efectua angajamente legale până la nivelul prevederilor bugetare aprobate.

(2) Din creditele bugetare aprobate în anul 2003, la capitolul „Servicii medicale și medicamente”, se pot plăti și cheltuielile angajate și neachitate până la data de 31 decembrie 2002, pe bază de acte adiționale la contractele de furnizare de servicii medicale și medicamente pe anul 2003.

(3) Prevederile alin. (2) se aplică și furnizorilor de servicii medicale care în anul 2003 au efectuat plăți în contul datoriilor înregistrate până la data de 31 decembrie 2002.

(4) Prevederile alin. (1) și (2) se aplică și în cazul instituțiilor sanitare publice aflate în relație contractuală cu casele de asigurări de sănătate, în limita sumelor aprobate în bugetul propriu la titlul „Cheltuieli materiale și servicii”.

(5) Numărul maxim de posturi, structura acestora, cheltuielile de personal aferente și cheltuielile materiale și servicii pentru anul 2003, pe total instituții sanitare publice, sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta ordonanță de urgență.

(6) În termen de 15 zile de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, Ministerul Sănătății și Familiei împreună cu Casa Națională de Asigurări de Sănătate aprobă numărul de posturi și structura acestora pe instituții sanitare publice subordonate Ministerului Sănătății și Familiei, cu încadrarea în numărul maxim de posturi, structura acestora și a cheltuielilor de personal prevăzute în anexa la prezenta ordonanță de urgență.

(7) Posturile vacante și cele devenite vacante după intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, aferente personalului instituțiilor sanitare publice subordonate Ministerului Sănătății și Familiei, altul decât medicii și personalul sanitar cu studii superioare și medii, se desființează, cu excepția posturilor aprobate de către ministrul sănătății și familiei ca fiind strict necesare pentru buna desfășurare a activității.

(8) Prevederile alin. (6) și (7) nu se aplică instituțiilor sanitare publice din sistemul de apărare, ordine publică, siguranță națională, autoritate judecătorească și transporturi, pentru care bugetul de venituri și cheltuieli, numărul de posturi și structura acestora se aprobă de către conducătorii ministerelor și instituțiilor centrale cu rețele sanitare proprii.

(9) Repartizarea sumelor reținute în proporție de 10%, potrivit legii, în bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate pe anul 2003, la capitolul „Servicii

medicale și medicamente”, titlul „Cheltuieli materiale și servicii”, se face începând cu luna iunie 2003.

(10) Începând cu anul 2004, nivelul cheltuielilor aferente instituțiilor sanitare publice finanțate pe bază de contracte încheiate cu casele de asigurări sociale de sănătate, prevăzut în anexa la prezenta ordonanță de urgență, se aprobă prin legea bugetului de stat, ca anexă la bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate. Numărul de posturi, structura acestora și cheltuielile cu salariile se aprobă ca anexă la bugetul de venituri și cheltuieli al fiecărei instituții sanitare publice, cu încadrarea în limitele maxime aprobate potrivit legii. Numărul de posturi aprobat fiecărei instituții sanitare publice nu poate fi depășit.

(11) Repartizarea pe case de asigurări de sănătate a sumelor privind cheltuielile aprobate aferente instituțiilor sanitare publice se face de către Ministerul Sănătății și Familiei împreună cu Casa Națională de Asigurări de Sănătate, care reține la dispoziția sa o sumă reprezentând maximum 3% din sumele prevăzute la cheltuielile materiale și servicii, care se utilizează în situații deosebite, justificate de depășirea indicatorilor medicali contractați.

(12) În limita sumelor repartizate potrivit alin. (11), casele de asigurări de sănătate încheie contracte de furnizare de servicii medicale cu instituțiile sanitare publice, dimensionând nivelul cheltuielilor și numărul maxim de posturi în structura aprobată. Pentru anul 2003 contractele vor fi definitivitate până la data de 30 iunie 2003, având în vedere și valoarea actelor adiționale încheiate până la această dată. Tichetele de masă în anul 2003 se acordă în limita sumelor prevăzute în bugetul de venituri și cheltuieli al instituțiilor sanitare publice.

(13) Decontarea sumelor contractate pe bază de buget stabilit pe titluri, articole și alineate de cheltuieli se face lunar de către casele de asigurări de sănătate, având în vedere serviciile medicale prestate pe baza indicatorilor specifici realizați, precum și execuția lunară a bugetului de venituri și cheltuieli.

(14) Trimestrial, casele de asigurări de sănătate analizează serviciile medicale prestate și redimensionează, după caz, sumele inițial contractate.

(15) Veniturile proprii, altele decât cele realizate pe bază de contracte încheiate cu casele de asigurări de sănătate, se pot utiliza de instituțiile sanitare publice numai pentru finanțarea cheltuielilor materiale și servicii, precum și a cheltuielilor de capital.

(16) Eventualele economii înregistrate de instituțiile sanitare publice la cheltuielile de personal și la cheltuielile

materiale și servicii, cu excepția medicamentelor și materialelor sanitare și a cheltuielilor cu hrana, în condițiile realizării indicatorilor specifici, se pot utiliza cu aprobarea caselor de asigurări de sănătate și a direcțiilor de sănătate publică sau a Ministerului Sănătății și Familiei, în funcție de subordonare, pentru finanțarea cheltuielilor de capital, cu modificarea corespunzătoare a bugetului de venituri și cheltuieli.

(17) Casele de asigurări de sănătate sunt autorizate ca în contractele de furnizare de servicii medicale încheiate cu spitalele să cuprindă, după caz, și sumele necesare pentru reabilitarea și modernizarea aparatelor radiologice tip ELTEX 400 și a instalațiilor de sterilizare tip ISM.

(18) Sumele disponibile la finele anului la instituțiile sanitare publice se reportează în anul următor și se utilizează cu aceeași destinație, avându-se în vedere la stabilirea necesarului de fonduri pentru anul respectiv.

(19) Instituțiile sanitare publice, în înțelesul prezentei ordonanțe de urgență, sunt spitalele și celelalte unități sanitare publice cu paturi, cu personalitate juridică. Aceste instituții sunt finanțate integral din venituri proprii, potrivit prevederilor art. 62 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice. Veniturile proprii ale instituțiilor sanitare publice provin din sumele încasate pentru serviciile medicale prestate pe bază de contracte încheiate cu casele de asigurări de sănătate și din alte prestări de servicii, în condițiile legii. Instituțiile sanitare publice pot primi sume cu o anumită destinație de la bugetul de stat, bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate sau bugetele locale, potrivit prevederilor legale, care pot fi utilizate numai pentru destinațiile pentru care au fost alocate.

Art. II. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 20 noiembrie 2002, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Litera c) a alineatului (1) al articolului 6 va avea următorul cuprins:

„c) persoanele ale căror drepturi sunt stabilite prin Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările și completările ulterioare, prin Legea nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor de război, republicată, prin Legea nr. 309/2002 privind recunoașterea și acordarea unor drepturi persoanelor care au efectuat stagiul militar în cadrul Direcției Generale a Serviciului Muncii, în perioada 1950—1961, precum și persoanele prevăzute la art. 2 din Legea nr. 42/1990 pentru cinstirea eroilor-martiri și acordarea unor drepturi urmașilor acestora, răniților, precum și luptătorilor pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dacă nu realizează alte venituri decât cele provenite din drepturile bănești acordate de aceste legi, precum și cele provenite din pensii;“

2. Litera b) a alineatului (1) al articolului 45 va avea următorul cuprins:

„b) în asistența medicală din spitale și alte unități sanitare publice, în afara celor ambulatorii, prin tarif pe caz rezolvat, tarif pe zi de spitalizare, tarif pe serviciu medical sau pe bază de buget stabilit pe titluri, articole și alineate

de cheltuieli, la propunerea acestora, pentru servicii medicale pe bază de indicatori specifici, după caz;“

3. Partea introductivă a articolului 89 va avea următorul cuprins:

„Art. 89. — Ministerul Sănătății și Familiei, ca autoritate națională în domeniul sănătății publice, are următoarele atribuții:“

4. După litera d) a articolului 89 se introduc două noi litere, literele e) și f), cu următorul cuprins:

„e) aprobă și dispune controlul bugetelor de venituri și cheltuieli ale instituțiilor sanitare publice din subordinea Ministerului Sănătății și Familiei, la care plata serviciilor medicale se face pe bază de buget stabilit pe titluri, articole și alineate de cheltuieli;

f) poate institui controlul financiar preventiv exercitat prin reprezentanți ai caselor de asigurări de sănătate la instituțiile sanitare publice. Acest control se desfășoară suplimentar față de controlul financiar preventiv exercitat conform reglementărilor legale în domeniu.“

Art. III. — Ordonanța Guvernului nr. 70/2002 privind administrarea unităților sanitare publice de interes județean și local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 648 din 31 august 2002, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Literele a) și b) ale articolului 4 se abrogă.

2. Litera c) a articolului 4 va avea următorul cuprins:

„c) pot asigura sumele necesare pentru cheltuielile de întreținere și gospodărire, reparații, consolidare, extindere și modernizare a unităților sanitare publice de interes județean sau local, în limita creditelor bugetare aprobate cu această destinație în bugetele locale.“

3. Alineatul (2) al articolului 5 va avea următorul cuprins:

„(2) Unitățile de asistență medico-socială se organizează ca instituții publice cu personalitate juridică finanțate din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetele locale, în funcție de subordonare.“

4. După alineatul (2) al articolului 5 se introduc două noi alineate, alineatele (2¹) și (2²), cu următorul cuprins:

„(2¹) Veniturile proprii ale unităților de asistență medico-socială se constituie din:

a) sume decontate de casele de asigurări de sănătate, pe bază de contracte încheiate cu acestea, pentru finanțarea cheltuielilor de personal aferente medicilor și asistenților medicali din aceste unități, precum și a cheltuielilor cu medicamentele și materialele sanitare, conform prevederilor contractului-cadru;

b) contribuții personale ale beneficiarilor serviciilor prestate sau ale susținătorilor legali ai acestora, aprobate în condițiile legii prin hotărâre a consiliilor locale, județene și a Consiliului General al Municipiului București, după caz;

c) donații, sponsorizări și alte venituri.

(2²) Finanțarea unor cheltuieli pentru repararea și amenajarea clădirilor în care vor funcționa unitățile de asistență medico-socială poate fi susținută de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Muncii și Solidarității Sociale, iar alocarea sumelor se aprobă prin hotărâre a Guvernului.“

5. După articolul 5 se introduce un nou articol, articolul 5¹, cu următorul cuprins:

„Art. 5¹. — Beneficiarii serviciilor acordate în unitățile de asistență medico-socială sunt persoane cu afecțiuni cronice care necesită permanent sau temporar supraveghere, asistare, îngrijire, tratament și care, din cauza unor motive de natură economică, fizică, psihică sau socială, nu au

posibilitatea să își asigure nevoile sociale, să își dezvolte propriile capacități și competențe pentru integrare socială.”

Art. IV. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 170/1999 privind acordarea, în mod gratuit, a asistenței medicale, medicamentelor și protezelor pentru unele categorii de persoane prevăzute în legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 541 din 5 noiembrie 1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 783/2001, se modifică și se completează după cum urmează:

1. După litera e) a articolului 2 se introduce o nouă literă, litera f), cu următorul cuprins:

„f) persoanele care au efectuat stagiul militar în cadrul Direcției Generale a Serviciului Muncii în perioada 1950—1961.”

2. După articolul 5 se introduce un nou articol, articolul 5¹, cu următorul cuprins:

„Art. 5¹. — Persoanele prevăzute la art. 2 lit. f) beneficiază și de asistență medicală și medicamente în mod gratuit, atât în tratamentul ambulatoriu, cât și în timpul spitalizării.”

3. Alineatul (1) al articolului 6 va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — (1) Sumele necesare pentru finanțarea cheltuielilor prevăzute la art. 3 lit. a)–c), art. 4 lit. a), b) și d), art. 5 lit. a) și b) și la art. 5¹ se suportă din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, prin bugetele caselor de asigurări de sănătate de care aparține asiguratul.”

Art. V. — Articolul 8 din Legea nr. 309/2002 privind recunoașterea și acordarea unor drepturi persoanelor care au efectuat stagiul militar în cadrul Direcției Generale a Serviciului Muncii în perioada 1950—1961, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 385 din 6 iunie 2002, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — Plata indemnizațiilor acordate potrivit prezentei legi, precum și cheltuielile de transmitere a acestora se suportă de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Muncii și Solidarității Sociale.”

Art. VI. — Prevederile prezentei ordonanțe de urgență se aplică instituțiilor sanitare publice care acordă servicii medicale în regim de internare, inclusiv celor aparținând ministerelor și instituțiilor centrale cu rețea sanitară proprie.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul sănătății și familiei,

Daniela Bartoș

Ministrul finanțelor publice,

Mihai Nicolae Tănăsescu

Ministrul apărării naționale,

Ioan Mircea Pașcu

Ministru de interne,

Ioan Rus

Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,

Miron Tudor Mitrea

București, 12 iunie 2003.
Nr. 48.

ANEXĂ

**CHELTUIELILE AFERENTE
instituțiilor sanitare publice finanțate pe bază de contracte încheiate
cu casele de asigurări de sănătate, în anul 2003**

	— miliarde lei —
A. CHELTUIELI — TOTAL	31.374,8
din care:	
I. Cheltuieli de personal	17.253,2
din care:	
— cheltuieli cu salariile	12.785,3
— contribuția pentru asigurări sociale de stat	3.121,4
— contribuția pentru asigurările de șomaj	441,5
— contribuția pentru asigurări de sănătate	889,2
— deplasări	15,8
II. Cheltuieli materiale și servicii	14.121,6
din care:	
— medicamente și materiale sanitare	7.278,5

— miliarde lei —

B. Numărul maxim de posturi — TOTAL			178.622,5
din care pe unități sanitare care încheie contracte cu:	Case teritoriale de asigurări de sănătate	Casa OPSNAJ	Casa MLPTL
din acestea:			
I. Personal sanitar (medici, alt personal sanitar superior și personal sanitar mediu)	99.381	3.285	1.764,0
II. Personal auxiliar sanitar tehnic, economic, administrativ, muncitori	69.600	3.039	1.553,5
TOTAL:	168.981*)	6.324	3.317,5

*) În numărul total este cuprins și Spitalul Elias din subordinea Academiei Române, cu un număr de 1.155 posturi, din care 548 personal sanitar, 607 personal auxiliar sanitar, tehnic, economic, administrativ, muncitori.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 1.493/2002 privind exceptarea și reducerea temporară a taxelor vamale de import pentru unele categorii de mărfuri

În temeiul art. 107 din Constituție,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Taxele vamale de import aplicate în anul 2003 la zahăr din trestie și sfeclă, prevăzute în anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.493/2002 privind exceptarea și reducerea temporară a taxelor vamale de import pentru unele categorii de mărfuri, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 957 din 27 decembrie 2002, cu modificările ulterioare, se modifică potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. II. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la data de 1 octombrie 2003.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor,
Ilie Sârbu

Departamentul de Comerț Exterior
Eugen Dijmărescu,
secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 12 iunie 2003.
Nr. 680.

ANEXĂ

Cod tarifar	Denumirea mărfii	Taxa vamală maximă	Taxa vamală 2003
1701.11.10	- - - Destinat rafinării	182	60
1701.11.90	- - - Altele	182	60
1701.12.10	- - - Destinat rafinării	182	60
1701.12.90	- - - Altele	182	60
1701.91.00	- - La care s-au adăugat arome sau coloranți	182	90
1701.99.10	- - - Zahăr alb	182	90
1701.99.90	- - - Altele	182	90

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru modificarea alin. (2) al art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 55/2002
pentru instituirea măsurii de salvagardare în cadrul Sistemului global de preferințe comerciale
între țările în curs de dezvoltare**

În temeiul art. 107 din Constituție,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Alineatul (2) al articolului 1 din Hotărârea Guvernului nr. 55/2002 pentru instituirea măsurii de salvagardare în cadrul Sistemului global de preferințe comerciale între țările în curs de dezvoltare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din

31 ianuarie 2002, se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Pe perioada aplicării măsurii de salvagardare, taxa vamală este de 45%.”

Art. II. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la data de 1 octombrie 2003.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor,
Ilie Sârbu

Departamentul de Comerț Exterior
Eugen Dijmărescu,
secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 12 iunie 2003.
Nr. 681.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro